

jemi prej të shkatërruarve.” (El-Araf: 23)

*O Ti, në të cilin mbështetem për shpresat që i kam,
te Ti kërkoj mbrojtje nga gjërat që kam kujdes.*

Dije, të mbroftë All-llahu [subhanehu ve teala], se i Dërguari [sal-lall-llahu alejhi ve selem], pendohej tek All-llahu dhe kërkonte falje me shumë se 100 herë në ditë. Nga Ibën Omeri [radijall-llahu anhu] transmetohet se i Dërguari i All-llahut thoshte 100 herë në tubim para se të ngritej: *“Rabbigflirli, ve tubu alejje, inneke ente tevvabul-gafur - O Zoti im, më fal mua dhe më prano pendimin, se me të vërtetë Ti je që pranon dhe falë.”*

O ju të cilët e keni ngarkuar veten me mëkate, derisa dikush nga ju mendon që All-llahu nuk ua pranon pendimin, nëse pendoheni unë ju them juve ngadalë, ngase dera akoma është e hapur. Unë ju them juve nga zemra ime që dëshiron për ju çdo të mirë, dëgjoni All-llahun i cili ju thërret duke thënë: **“Thuaj: O robërit e Mij, të cilët e keni ngarkuar me shumë gabime veten tuaj, mos e humbni shpresën ndaj mëshirës së All-llahut, pse vërtet All-llahu i falë të gjithë mëkatët, Ai është që shumë falë dhe mëshirues. Dhe kthehuni te Zoti juaj dhe përlunni Atij.”** (Ez-Zumer: 53-54)

Por, dije vëlla i dashur se me të vërtetë All-llahu gëzohet me pendimin tënd. *“All-llahu më tepër gëzohet për pendimin e robit të Vet sesa ndonjëri prej jush i cili ka udhëtuar me deve nëpër shkretëtirë, e i humbet ajo, me të edhe i tërë uji dhe ushqimi, e kërkon por e humb shpresën për ta gjetur, pastaj vjen te një lis dhe nga lodhja shtrihet nën hijen e tij me shpresë të humbur, dhe duke qenë në këtë gjendje e sheh devenë e vet duke qëndruar para tij, ai ngrihet, e kap litarin dhe nga gëzimi i madh thëret: O Zoti im! Ti je rob i im, kurse unë jam Zoti yt, duke u shprehur gaboi nga gëzimi i fortë”*

Tek i Dërguari i All-llahut erdhi një person dhe i tha: “Nëse një njeri vepron çdo mëkat, nuk len asgjë nga ajo pa e bërë qoftë diç e vogël apo e madhe, a ka për mua teube?” Pejgamberi [sal-lall-llahu alejhi ve selem] e pyeti: *“A e ke pranuar Islamin?”* Tha: “Unë dëshmoj se s’ka Zot të adhuroar pos All-llahut dhe se ti je i Dërguari i Tij”. I tha: *“Bën vepra të mira dhe lëri veprat e këqia, ashtu që All-llahu t’i shndërroj në të gjitha në vepra të mira”*. E ai tha: “Të gjithë tradhtitë dhe krimet e mia?” Tha: *“Po!”* Ai tha: “All-llahu ekber! Vazhdoi duke e

madhëruar All-llahun derisa u humb nga shikimet tona.”

O ti i cili ke nevojë për Zotin tënd, nëse ke qenë i pasur në këtë botë, çka dëshiron pas gjithë këtyre përgëzimeve, kthehu te Zoti yt, se ky kthim është edhe më falënderues për ty në këtë botë dhe ahiret. Në këtë botë me zemër të bindur dhe gjoks të hapur dhe furnizim të gjerë: *“Kush i përmbahet dispozitave të All-llahut, atij Ai i hap rrugë.”* (Et-Talak: 2)

Nëse nuk të furnizon me pasuri, të furnizon me shtimin e imanit. Dhe së fundi: **“Xhennetet e Adnit janë me dyer të hapura për atë. Aty do të jenë të mbështetur në kolltuqe dhe kërkojnë pemë e pije të llojeve të ndryshme. Ata kanë pranë vetes (hyri) sypërlulura të një moshe. Këto janë ato që premtoheshin për ditën e llogarisë. Ky është furnizimi ynë i cili nuk ka të mbaruar.”** (Sad: 50-54)

All-llahu i Madhëruar thotë në hadith kudsij: *“O robërit e Mi, të gjithë ju jeni të lajthitur përveç atij që e udhëzoj Unë, prandaj kërkon i udhëzim nga Unë do t’ju udhëzoj.”*

Vëlla i dashur, All-llahu na pranofte pendimin mua edhe ty. Mendo për këtë ngjarje, merr nga kjo këshillë dhe mësim, dhe krahaso me fjalën e All-llahut: **“A nuk është koha që zemrat e atyre që besuan të zbuten me këshillat e All-llahut dhe me atë të vërtetë që zbriti (me Kur’an) e të mos bëhemi si ata të cilëve u është dhënë libri më parë e zgjati koha dhe zemrat e tyre u shtangën e shumë prej tyre janë jasht rrugës.”** (El-Hadid: 16)

Një hoxhë tregonte: “Jetonte në afërsi të shtëpisë sime një familje e vogël, një i ri i cili nuk i kishte kaluar të 20-at, kishte shumë vullnet dhe ngrohtësi të madhe për muzikë, saqë kishte arritur në atë shkallë që ta donte njërën prej këngëtarëve, jo vetëm se e donte zërin e saj, por e donte vajzën në veçanti! Hoxha rrëfen: Gjithmonë kisha synim që ta këshilloj, çdoherë që më jepej rasti, ndonjëherë e nxitja për Xhennet, e ndonjëherë duke e frikuar nga zjarri i Xhehennemit. Çdo herë që e këshilloja i mbusheshin sytë me lotë saqë ndonjëherë qante pas çdo këshillë që e këshilloja, ma jepte besën se nuk do të kthehet në dëgjimin e muzikës, por nuk kalonte një kohë e shkurtër, nuk e mbante premtimin. Një ditë prej ditëve e përkujtova me Xhennet dhe Xhehennem, filloi të qajë me një të qajtur të madh, derisa fillova të ndjej mëshirë ndaj

tij:

*Qau syri im dhe meriton të qajë,
për ata që ka kundërshtuar Zotin e tij,
kush meriton të mërzhitet për të,
s’ka devotshmëri që ndërpret nga mëkatet.
E as që i frikësohet Zotit, e t’i shmanget,
pendohet për vepra të këqia në mëngjes,
e pastaj e prish (pendimin) para se të vjen mbrëmja,
e then zotimin e vet kohë pas kohe,
kinse All-llahu në atë vepër nuk e sheh.*

Por unë këtë herë në vete ndjeja, se kjo këshillë do të jetë për të përshtypje e madhe, e i thashë: Ma jep dorën, e ai ma dha, dhe i thashë: Më jep zotimin e All-llahut, e ai ma dha zotimin se nuk do të kthehet. E më tha: Zotova All-llahun, pastaj të zotova ty që nuk kam për t’u kthyer, pastaj më erdhi në mëngjes e me vete kishte kaseta të muzikës dhe tha: Vëllai im, merri këto kaseta dhe thei që të gjitha, djegi, vepra ç’të duash, vetëm më largo nga ato, largoe nga unë këtë sëmundje të zemrës e cila më ka bërë çdoherë të jam i pakujdesshëm ndaj namazeve dhe nga Zoti i qiejve dhe i tokës. Thashë: Subhanall-llah, rrotulluesi i zemrave, çka ndodhi me të? Më tha: Dje pasi që u ndava prej teje dje, shkova në shtëpinë time, pastaj fjeta dhe pashë në gjumë vetën se si isha duke ecur në bregdet ku në atë moment një shoku im, shpejtonte drejt meje pasi që arriti tek unë shpejtoi dhe pyeti: A e don atë vajzë filanen? I thashë atij me gjithë zemër: Po. Tha: Ajo është atje duke kënduar, shpejtova me të duke vrapuar, dëshirova që ta shoh se e kam dashur shumë, e pasi që u lodha tepër duke vrapuar kur në atë çast e pashë duke kënduar. Qëndrova duke shikuar atë, dhe u kënaqa dhe u habita me zërin e saj, dhe bukurinë e saj. Thotë, ky vëlla i penduar, ashtu që në atë moment, kur një dorë ma preku kraharorin tim, kur u ktheva ishte një fytyrë e ndritshme, sikurse hëna në gjysmën e muajit të saj, e stoliste mjekra e bukur që kishte gjurmë të mira dhe më lexoi mua fjalën e All-llahut: **“A është më i udhëzuar ai që ecë i përmbysur me fytyrë në tokë, apo ai që ecën në pozicion qëndruar rrugës së drejt?”** (El-Mulk: 22)

E përsëriste me një zë të dhimbshëm këtë ajet, filloi të qajë derisa u befasova ashtu që edhe unë fillova të qaj, kështu që të dy e përsëritim ajetin. . . , u zgjova nga gjumi papritmas duke lexuar ajetin: **“A është më i udhëzuar ai**

që ecë i përmbysur me fytyrë në tokë, apo ai që ecën në pozicion qëndruës rrugës së drejtë?” (El-Mulk:22)

Qaja, pastaj në dhomën time hyri nëna ime, kur më pa në këtë gjendje u trondit, andaj edhe ajo filloi të qajë me mua. Ky hoxhë thotë: Pas kësaj ky i ri e urrente muzikën me një urrejtje të madhe dhe ndjente njëfarë kënaqësie gjatë leximit të Kur’anit, e shikoja në sytë e tij se si i rridhnin lotët gjatë leximit të Kur’anit”. Pra ti, shkruaje rrëfimin e pendimit me laps të përmallimit, me ngjyrën e lotëve, e nxito me të kah nënshtrimi i All-llahut dhe frikësimi prej Tij, dhe parashtrro atë lutje, se ndoshta dëgjohet, dhe qaj për mëkatet e bëra dhe për mirënjohje të pakta.

Dije vëlla i dashur, All-llahu na mëshiroftë mua dhe ty, se robi mund të bëj mëkate dhe të hyjë në Xhennet? A e din si është ajo? Kjo është se ai vepron ndonjë mëkat, vazhdon dhe i lodhet syri duke u frikuar dhe trishtuar duke qarë, i penduar e i turpëruar prej Zotit të tij, kokëulur dhe zemërthyer, kështu që ky mëkat shkakton lumturi dhe shpëtim për robin, saqë bëhet për të më e dobishme se shumë ibadete, të cilat sjellin lumturi dhe shpëtim prej këtyre çështjeve, ashtu që ky mëkat bëhet shkak për hyrjen e tij në Xhennet.

O ti që e dëshiron Xhennetin e All-llahut! O ti që frikohesh nga zjarri i Xhehennemit! Këto karvane të penduesve po ecin, i shohim gjurmët e këmbëve tua me këmbët e tyre. Ky është grumbulli i penduesve, pranoe... Thua: Vallë e pranon zemra yte me ata të tjerat... Këto janë lotët e atyre që kërkojnë falje në mëkate, atyre lotë u rrjedhin nëpër faqet e tyre... A thua dalin prej syve tua lotë që t’u bashkohen lotëve të atyre.

O vëllai im! Këto thirrje tsë sinqerta janë prej All-llahut [subhanehu ve teala] i Cili thotë: **“Pendoheni të gjithë te All-llahu o besimtarë, në mënyrë që të gjeni shpëtim.”** (En-Nur:31)

Nëse ka diçka çka duhet, do të përkujtoja për të, ndër-sa unë të përkujtoj ty me një përkujtim më të madh sesa të rrotullohen brengat tuaja rreth ndonjë kasete me këngë, apo ndonjë klubi futbollistik që humb apo fiton, apo udhëtim jashtë vendit tënd apo kënaqësi me harame. Jo, vëllai im! Kjo nuk është ajo që të takon ty, por kjo u takon atyre që ka thënë All-llahu [subhanehu ve teala]: **“E ata që nuk besuan përjetojnë kënaqësi** (në këtë jetë) **dhe hanë ashtu**

Klubi studentor

si hanë kafshët, e vendi i tyre është zjarri.” (Muhammed:12).

Ti vëlla i dashur, je i pastër nga gjithë këto, ti u krijove në këtë botë për një çështje të madhe përgatitu për një gjë madhështore...

*Të kam përgatitur për një gjë,
nëse ti e kupton atë*

*atëherë, konsidero veten më të lartë
se sa kullotja me kafshët.*

O vëllai im i dashur, shpresën të cilën e posedon, le të jetë kënaqësia e All-llahut, Fuqiptotit... Shiko në veprat tua, a do të jetë i kënaqur All-llahu apo jo?

O vëllai im, shpresa në ty le të jenë xhenetet në të cilët rjedhin lumenjt, pra çka ke përgatitur për të hyrë në të?!

Ndalu me vetveten, ndalu sinqerisht, dije se kur do të flesh nuk do të zgjohesh, mund që të dalish prej shtëpisë e të mos kthehesh, t’i veshish rrobet tuaja e të mos mundesh t’i zhveshish, por t’i zhveshë larësi yt, mund të vozisish veturën e të mos zbritësh nga ajo, por të dalish prej veturës si trup i vdekur. Pra, në çfarë gjendje dëshiron te vdesish? Në çfarë gjendje dëshiron të ndahesh nga kjo botë? Vëllai im! Në fund të këtij fragmenti të të them ty atë që tha Muhammedi [sal-lall-llahu alejhi ve selem]: **“Vërtet, All-llahu i madhërueshëm gjatë natës e mban të shtrirë dorën për të pranuar pendimin e mëkatarëve të ditës, dhe e shtrinë dorën gjatë ditës për të pranuar pëndimin e mëkatarëve të natës, derisa të lind dielli nga perëndimi.”**

On-line versionin e këtij teksti mund ta gjeni në:
<http://www.ankebut.com/>

Boton:
Shoqata Qytetare
Klubi Studentor
Rr. Stiv Naumov 7 / 18
Tel. ++389 (02) 3223-654
1000 Shkup

Kush ndërhy

mes

teje dhe pendimit?

Kjo broshurë ka të bëjë me ajetin të cilën kur e dëgjoi Iblisi qau dhe u molis. Ajet, në të cilin mëkatarët dhe të penduarit gjetën kënaqësi, është thirrje për ata të cilët lanë mangut respektin ndaj All-llahut. Eja me mua që të lexojmë këtë ajet: **“Edhe ata të cilët kur bëjnë ndonjë (mëkat) të shëmtuar, ose i bëjnë zullum vetes së tyre, e përmendin All-llahun dhe kërkojnë falje për mëkatin e tyre - e kush i falë mëkatët përveç All-llahut? Dhe që duke ditur nuk vazhdojnë në atë që kanë punuar** (në të keqen) **shpërblimi i të tillëve është falje nga Zoti i tyre dhe xhennetet nëpër të cilët rrjedhin lumenj e aty do të jenë përgjithmonë. Sa i mirë është shpërblimi i atyre që punojnë.”** (Ali Imran: 135-136)

Vëlla i dashur! Kush nga ne nuk bën mëkate? Kush nga ne nuk bën mëkate ndaj Zotit të vet? A mendon se askush para neve nuk ka bërë mëkate? Jo, assesi, asnjë ditë s’kemi qenë si melekët, që nuk e kundërshtojnë All-llahun në atë që i urdhëron dhe e zbatojnë atë për çka janë urdhëruar, por jemi njerëz që jemi krijuar të bëjmë mëkate dhe çdonjëri prej robërve të mirë që shikon në të ka gabime dhe mëkate. Ibën Mes’udi u thoshte shokëve të tij që e pasonin: **“Sikur të dinit për mëkatet e mia do të hudheshit mbi mua gurë”**. Thotë Muhammedi [sal-lall-llahu alejhi ve selem]: **“Nëse nuk do të kishit bërë mëkate, All-llahu do t’ju mirrte juve, do të sjellte popuj tjerë do të bënë mëkate dhe do të kërkonin falje dhe All-llahu do t’ua falte mëkatet.”** Me të vërtetë këtyre gabimeve nuk mund t’u ikim e as që mund t’u shmangemi krejtësisht. Eja me mua që ta dëbojmë shejtanin prej zemrës, duke kërkuar falje për mëkatet e kaluara, eja me mua që ta ripërtrijmë pendimin tek All-llahu, që të jetë pendim i sinqertë nga zemra, që të jetë traditë apo zakon i ynë fjala e All-llahut [subhanehu ve teala]: **“Zoti ynë ne i bëmë padrejtë** (i dëmtuam) **vetvetes sonë e në qoftë se nuk na mbulon** (mëkatin) **dhe nuk na mëshiron, ne me siguri**